

BÀI ĐỀ THI SỐ 13

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 06 Tháng 11 2017 06:25 -

ĐỀ C M VÀ HÌNH THỨC

"Thì i gian trôi qua như mũi tên bay, chúng ta chẳng đi ai bao giờ"

Tôi có một người bạn, chúng tôi biết nhau qua câu lạc bộ tiếng anh. Tôi không may mắn từng nghe về cậu ấy, chỉ vô tình lướt vào tìm bánh mà gặp. Cậu ấy giờ đã nghỉ ngang đi học, đi làm tìm bánh mì nhé. Lúc nghe cũng thấy có hai triệu bạn. Làm tìm bánh cậu không kết nối nhé cậu khiêm tốn bỏ:

Mình làm đi học mà. Không biết gì mà người ta cho ph là quý lắm rồi." Tôi thắc mắc tại sao trước kia cậu ấy quyết tâm học đi học đi đi đi đi mà bây giờ lại bỏ, đi học làm bánh

,
một ngành

vết về phía thức đêm đầy sự

lòng

lời

đều là bèo. Cậu bạn rằng: "đều giờ vì bây giờ: làm bánh là sự sống của cậu ấy. Cậu ấy còn bỏ: đi nghe người bạn làm cậu à, hãy làm những điều mình thích, chỉ đừng bao giờ vì chầy theo đúng tiến mà biến bạn thân thành

một

con người không có cảm. Tiến tuy quan trọng nhưng đó cũng chỉ là vết chết vô hình có thể đến rồi đi bất cứ lúc nào những cảm thì khác - cảm là liều thuốc tinh thần- là đừng lo lắng ta vượt qua những thách thức trong cuộc sống này. Có thể đã nhận ra quá muộn những cảm của mình, bỏ đi việc học đi học giờ đã chẵn là

một

thực tại của tôi những người tôi tiếp tục học đi học thì cảm trở thành tôi làm bánh của tôi

sống

n

g

bao

giờ thức hiên đời. Và tôi nghĩ bạn là cảm của mình chầy theo đúng tiến như thế mới chính là thực tại của tôi. Lúc nghe xong tôi đã cười và chợt im lặng. Một điều hiểu đi ra với chính bạn thân tôi- liều của cậu đã đúng hay đã sai?

Tôi cũng may mắn gặp lại người thầy cũ khoảng chục năm nay tuổi. Cảm thấy thầy đi dạy làm việc tí tít kiếm tiền đi

l
ờng
v

ờng thầy giỏi. Thầy dạy tuổi, không hiểu u tiên mà bên bè năm châu thì hiểu vô kể. Có đi u vẫn bên gia đình phần này. Thầy bảo: "Tôi đâu có con sinh ra đâu, tự nhiên được sinh ra được con mu n đi hoài vậy." . Làm gia đình - bên mẹ buồn chán chèn chèn. Tôi cũng chẳng nghĩ làm cái quan đi m này đâu. Thầy mà mất lòng vô tình xem tivi thầy chẳng nghĩ "cuộc hành trình th

a
m quan thầy giỏi của các nghề sĩ", mà thầy biết buông bỏ cũng là một cái giá cho những người mẹ. Tuy chẳng nghĩ quan trọng những con người rảnh cũng sống chết - Cuộc sống thật thoải mái miễn luôn vui vẻ và hạnh phúc là đủ rồi.

<https://ssl.gstatic.com/ui/v1/icons/mail/images/cleardot.gif> " >

Ai cũng có tuổi trẻ và những câu chuyện tuổi trẻ của riêng mình, trong mỗi câu chuyện y đều có những hình ảnh đẹp kèm theo cảm xúc nuối tiếc mãi in dấu lên nỗi đáy tim. Vì thế, có thể dù muộn những hãy cố bắt đầu làm những gì mình thích, sống theo cách mà mình muốn. Và hình thức hãy trở thành một người công dân tốt, biên tập
mình của mình thành hình thức chẳng nghĩ mãi chớ y theo những định nghĩa vô hình kia.
Bây giờ "Thầy gian trôi qua như mũi tên bay,
chẳng nghĩ thầy đi ai bao giờ"

Đã rồi tôi cứ mãi suy tư, cảm xúc và hình thức cuộc đời...